

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628464672/facsimile.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

— Silkebaand! Gabriel fik samlet sig: — Silkebaand, javell! Barbara, Solen, fik pludselig en saglig Rynke mellem Øjnene, skød Læberne frem og høgdynte at vrage. Tangloppen luskede meget forsigtig ud til sin Plads, men — Barbaras Skørt skjulte hans Tøfler.

— Men vi faar nok flere Silkebaand i Morgen, sagde Gabriel. Et Glimt vaagnede i hans Øjne.

— I Morgen?

Der laa Forbavselse i hendes Stemme.

— Ja, eller i Overmorgen.

— Hvad mener du? Barbaras Stemme var endnu mere forbavset, men laa samtidig paa Grænsen af Latteren.

— Hør, hold nu op, Barbara, sagde Gabriel hengivent; du skal ikke bilde mig ind, at du er den eneste i hele Havnen, der ikke ved, at „Fortuna“ ligger udenfor Nolsø.

— Ved Gud ...

Barbara blev paastaalig. Indignationen begyndte at brydes med den lille Latter, der hev i hendes Strube.

— Ja, tog nu Tangloppen til Orde med skrævende Ben og forklarende Haandbevægelser: vi saa hende, Tommasus Ole og Markus i Kælderen og Samuel paa Vippen og jeg, da vi var ude at fiske i Morges.

Barbara lod pludselig Solen skinne paa Tangloppen.

— Gjorde I? Men hvorfor kommer hun saa ikke ind?

Tangloppen var overstraalet og rystede hæret og ivrigt paa Hovedet: — Nej, det er ikke liggende her i Havnen i dette Vejr!

— Aa nej, selvfølgelig.

— Og den nye Vaagepræst, som er med, — har du heller ikke hørt om ham, Barbara? spurgte Gabriel.

— Naturligvis ved jeg, at der skal komme en ny Præst til Vaagø.

Hun lod lidt irriteret og opgav Silkebaandene.

— Ja, som sagt, vedblev Gabriel, naar Skibet er kommet i Morgen eller i Overmorgen, saa kan du faa de Silkebaand, du ønsker. Men saa er det vel for sent?

— Hvad mener du? Barbara var igen midt imellem Krænkelse og Smil.

— Ingenting. Jeg mener bare, at saa er det for sent at pynte sig for Præsten. For saa er han kommet i Land.

Mændene saa bestyrkede paa Gabriel. Ganske vist var han en